

Бошко Томашевић

ПОД ЗНАКОМ ЗАКАШЊЕЊА

ОПРОШТАЈ ОД ПОВРАТКА

Свако је враћање кретање ка утопији.
Посвуда расте иста трава, свуда пада
исти снег. Свуда један пар очију гледа
исти снег и исту траву.

– Где у таквој истости наћи
земљу која је твоја?

Где наћи предео у који је урезан
твој траг? Жену која те није заборавила,
град који је мањи него твоје ја?

Постоје само пустиње сећања
које никакве границе не познају.

Има лица и пејсажа увучених у помирење
које ништа не задешава, које никада ништа
не даје осим непрекинуте линије трајања
кога нигде нема до у овоме сада

– писању које пише о повратку
на начин како је древност писала о утопији.

Bad Homburg, 5. децембра 2001.

BAD HOMBURG. ЗАВРШНА ПЕСМА

Окасила је светлост на поље данас
да дође према Франкфурту. И сеница
Хелдерлина окасила је о руб мога стиха.
Али свему исти правац даје оно што збрано
је у „чизмама поткованим гвожђем”¹
и враћа се са оним што тражим
– песмом (милошћу дремљивом) што збраја
самотне сате у очима с безброј копрена,
с кандилом над земљом у Господу,
са сплетом сенки у мени под истим знаком закашњења.

Bad Homburg, 6. децембра 2001.

ДУГИ СТРАХ И ВРЕМЕ

Дуги страх и време и чекање
да се отворе сенице бића,
да се покаже излаз
напоље, из смрти.
Дуги страх и време и цватња
преко памћења која никада доцvasti неће.
Глад за присним, за пузавицом шаке
која додирује глину слепоочнице
– хоће ли она умети да пође
за пламичком жишка
– твојим неуслишеним празником?

Wien, 26. октобра 2001.

СКУПЉАЊЕ СМИСЛА

Време је да сакупим на једно место
себе и тебе и отров нашег пута.
Вратнице фригијске. Вратнице твога
одрвенелог ока немарно се пењу
у немир свеће.
На нашој икони више нема језика!

¹Марина Цветајева

Само се небо пење по мени и
и роса с твоје шаке по моме лицу.
Окупљено је око нас све што било је
у игри, спустила се беспутна ноћ
и Бог мога данас води ме према
виделу жишка.

Wien, 26. октобра 2001.

ПРЕМА СПАСЕЊУ

За В.К.

Као у онај час Манделштам преполови своју тугу збирном
крошњом подочњачког круга, усели избу сама собом,
разгори у пећи ватру, проспи студ с леђа костоболних,
листај књигу и прозивај сене што пред починак те муче.
Поет твој – о огромно замрачено блистање у брезнику –
скупља тежину нежности и косом јануарском – као у јулу
жетелац поље – препливава даљину размрежену, седу.
Према оном нашем спокоју Рембранту, пејсажу Харлема
греди у крзну с њиме занемело време, сестра она, живот,
степском жаоком ветра брише саонама залеђене путе.
Ватру бих твоју у изби дахом – пре зима угрејаном! –
да разгорим, да браним са шињелом-сетом сва твоја и моја
ненађена поља са вреском у марту, са вриском Откровења
које са нама, к'о учитељ са кредом школском, стари.

Innsbruck, 28. фебруара 2002.